

Think 'n' Talk

ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม - มีนาคม 2555

ชวนคิด ชวนคุย

โดย : อัสพร เสถียรทิพย์

“น้ำท่วมทั่วไทย ให้อะไรดีๆ”

และแล้ว”น้ำท่วม” ก็กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความรู้สึกหลายๆอย่างของคนไทย

ทั้งการรอคอย “เมื่อไรจะมา” “จะมาถึงเราไหม”

ทั้งความตื่นเต้น “แคไหนแล้ว” “เฮา เอว คอ” “เข้าบ้านยัง”

ทั้งความหวาดกลัว “เห็นไอ้เซ่ด้วย” “มีคนโดนไฟดูด” “คนแก่อยังติดอยู่” “ช่วยเด็กๆในบ้านด้วย”

ทั้งความตลก น่ารัก ตามนิสัยของคนไทย ชื่อเกาหลียังอุตสาหะให้ “แกจมายัง” “ลอยจังกู”

ในความทุกข์ที่น้ำท่วมคือคนไปหาตั้งแต่ตอนเหนือ ไล่ลงมาภาคกลาง จนถึงกรุงเทพฯ ล้วนมีเหตุการณ์มากมายในช่วงเวลาสั้นๆ ที่พวกเราได้ “ปิดเทอมใหญ่ หัวใจว่าวุ่น” ไปทำงานไม่ได้ เพราะที่ทำงานน้ำท่วม ออกไปไหนได้ยาก เพราะรอบบ้านเต็มไปด้วยน้ำกว่าจะฝ่ามวน้ำก้อนใหญ่ ก็ครึ่งค่อนวัน บางคนก็ไปต่างจังหวัด ดินะที่เทคโนโลยีคุณนี้ช่วยให้ทำงานที่บ้านได้บ้างบางส่วน

ได้พูดคุยกันกับคนกันเองในศูนย์ความรู้ ว. เราตั้งประเด็นกันว่า “คิดบวกกับเหตุการณ์น้ำท่วมที่ผ่านมามากันเถอะ” ผู้เขียนเลยตั้งชื่อตอน “น้ำท่วมทั่วไทย ให้อะไรดีๆ”

ได้สัจธรรมชีวิต

มีคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ที่ต้องดำรงอยู่ให้ได้ในสภาวะการณ์ที่ตึงเครียด มีสัจธรรมชีวิต ข้อคิด คำคมเกิดขึ้นอย่างน่าประทับใจ หลายคนหนีน้ำจากที่นั่นที่นี้ หลายที่ น้ำก็ตามไปทุกแห่ง บางคนปักหลักสู้ที่บ้านที่เต็มไปด้วยน้ำ

“ชีวิตคนไม่แน่นอน”

“ต้องตั้งรับกับทุกอย่างที่เกิดขึ้น”

“ต้องมีสติ”

“ต้องไม่ประมาทกับชีวิต”

“ได้เรียนรู้ชีวิตที่ต้องแก้ปัญหา ต้องอยู่กับมันให้ได้”

“ทำจิตใจให้เหมือนน้ำ เข้าไปที่ไหน ไปได้ทุกที่”

“ภัยธรรมชาติ ประมาทไม่ได้”

“อย่าทำลายธรรมชาติ เพราะธรรมชาติอาจหวนมาทำร้ายเรา”

ได้ความรู้มากมาย

ต่างบอกกันว่าได้มีโอกาสดูโทรทัศน์ติดตามข่าวมากขึ้น ได้รู้จัก “มวนน้ำ” รู้จักชื่อคลองต่างๆ ได้เห็นการแก้ปัญหาของผู้ใหญ่ในบ้านเมืองที่บางครั้งเราพอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง ได้รู้วิธีการป้องกันน้ำ รู้จักเขตต่างๆ ของกรุงเทพฯ แม้แต่การประดิษฐ์คิดค้นสิ่งต่างๆ ของคนไทยเพื่อช่วยตัวเองในวิกฤตครั้งนี้

ได้น้ำใจจากใครๆ

หลายคนต้องไปพึ่งพิงอาศัยอยู่กับเพื่อน บางคนได้คุยกับเพื่อนบ้านที่แต่ก่อนแม้บ้านติดกันก็ไม่เคยสบตา พบว่า “คนที่เคยดูน่ากลัว เสียงดัง กลับกลายเป็นคนน่ารัก ช่วยเหลือกันยามน้ำท่วม”

มีคุณลุงข้างบ้านถ่ายรูปบ้านให้น้องคนหนึ่งทีหนีน้ำท่วมไปไกล ซึ่งใจ “เพื่อนบ้าน” “คนบ้านใกล้เรือนเคียง” ที่เคยต่างคนต่างอยู่ วันนี้ เราต่างเห็นความดีมีน้ำใจของกันและกัน

หลายคนได้รับน้ำใจเป็นของกิน ของใช้ การได้น้ำใจจากการโบกรถเพื่อเดินทาง เห็นการทำงานร่วมกันในท้องแคบๆ กับงานที่ต้องเร่งรัดให้เสร็จทันเวลา ได้เห็นน้ำใจจากคนในครอบครัว พี่น้อง เพื่อนเก่า ซึ่งไม่เคยเจอตั้งแต่เด็กๆ ก็ได้เจอ เพราะน้ำท่วมพาไป

คนไทยยังคงมีน้ำใจให้กันเสมอยามทุกข์ยาก คนไทยยังมีจิตอาสาที่น่าสรรเสริญ เป็นผู้ให้ที่ไม่หวังสิ่งใดๆ ตอบแทน

ได้ทำหลายอย่างที่ไม่ค่อยได้ทำ

บางคนได้เขียนรูป ได้เล่นดนตรี ได้โทรศัพท์คุยกับเพื่อนเก่าๆ ได้จัดบ้าน ดูแลบ้าน ทั้งของที่ไม่จำเป็น ได้เดินสะพานไม้ที่ วว.บางเขน ได้พายเรือ นั่งเรือทั้งเรือแจว เรือหางยาว แจวเรือโพน โบกธงไฟ (กล้าโบกก็กล้าจอด) นั่งรถทหาร

บางคนก็ซื้อเรือ ต่อเรือไว้ใช้ปีหน้า

ได้เป็นผู้อพยพ

ได้ออกกำลังกาย ขนทราย ขนของ ได้ทำเสื้อชูชีพ ที่สำคัญเราได้ “ปิดเทอมใหญ่ยาวๆ” แบบเสมอหน้า

ได้เห็นคุณค่าของกันและกัน

มีบางคนทีกลับบ้านต่างจังหวัดไปอยู่กับครอบครัว ซึ่งนานแล้วไม่ได้เจอหน้า น้องคนหนึ่งเล่าว่า “เราเห็นพ่อแม่เขาแก่ไปมากแล้ว เราก็ก็นึกว่า การที่น้ำท่วม ทำให้เราได้เจอเขา ได้ใกล้ชิดเขา” น้องเล่าแบบซึ้งและซึ้งๆ

บางคนได้เห็นภาพคนขี่ม้าที่ไม่มีใครสนใจ กลับกลายเป็นยามเฝ้าหมู่บ้าน เพราะทุกคนหนีน้ำหมด

หรือแม้กระทั่งแม่ของใครบางคนที่ถูกบอกว่า “มากไปปะ” เวลาชนของขึ้นที่สูง แล้วในที่สุดเมื่อน้ำมา ของทุกอย่างก็ปลอดภัย แม้จึงกลายเป็นฮีโร่ในบัดดล

“น้องน้ำ” ทำให้บางคนได้มีโอกาสเห็นภารกิจของคุณแม่ที่ทำงานทุกอย่างในบ้านเพียงลำพัง เห็นหัวใจที่เข้มแข็งของคุณแม่วัยเกือบ 80 ที่ยังคงดูแลสามีวัยชราอายุ 90 อย่างอดทน ไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยแม้สักคำ “คำขอบคุณน้องน้ำอย่างจริงใจ” ทำให้น้ำตาของคนเล่าพร่างพรูอย่างกลั้นไม่ได้ คุณค่าของชีวิตที่ได้เห็นในช่วงเวลา 1 เดือนกว่า ได้พบว่า “งานทุกอย่างมีคุณค่า ขอเพียงว่า...ทำด้วยใจ”

ชีวิตยังต้องเดินต่อ

อาจใจหาย ห่อเหี่ยว ในช่วงเวลาที่ผ่านไป แต่เมื่อผ่านเหตุการณ์ที่เหมือนฝันร้าย หมอกควันเริ่มจางหาย หลายอย่างเข้าที่ การกวาดบ้าน ล้างบ้าน เก็บของ จัดบ้าน จัดห้อง จัดสวนใหม่คือสิ่งดีๆ ที่ทำให้เราได้เห็นความเปลี่ยนแปลง การเกิด การดับของทุกสรรพสิ่ง เมื่อชีวิตยังต้องดำเนินต่อ เราจะทำอะไรไม่ได้ ขอเพียงมีใจสู้ เส้นทางข้างหน้ายังท้าทายให้เราฝ่าฟันไปเสมอ

เพลงของคุณมลา สุโกศล “Live and Learn” ก้องอยู่ในหัวใจ และคือกำลังใจสำหรับทุกคน

“เพราะชีวิตคือชีวิต เมื่อมีเข้ามาก็มีเลิกไป
มีสุขสมมีผิดหวัง หัวเราะหรือหวั่นไหว เกิดขึ้นได้ทุกวัน

อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน
อยู่กับสิ่งที่มีไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด”

ขอบคุณเพื่อนๆ ทุกคนที่ร่วมคิดบวก.. วันน้ำท่วม ผอ.แป้ว ผอ.ลิขิต เต็ม นัท ต๊ะ บีม อู๋ ฟินิด พี่แอ๊ด พี่เพ็ญศรี นก
พีจันทร์เพ็ญ พี่ตุ๊ก พี่มาลี พี่ตุ้ม หมวย ติม กุ้ง พี่แจ๊ต เรียม นพ พี่เกียรติ พี่เติมเต็มความรู้สึกดีๆ ในวันที่ 13 มกราคม 2555

